

La Comédiathèque

Προκαταρκτικά

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Το κείμενο αυτού του θεατρικού έργου είναι διαθέσιμο για δωρεάν λήψη. Ωστόσο, απαιτείται άδεια από τον συγγραφέα για οποιαδήποτε δημόσια παρουσίαση. Για να επικοινωνήσετε με τον Jean-Pierre Martinez και να ζητήσετε άδεια για την παρουσίαση ενός από τα έργα του:

<https://comediatheque.net/>

Προκαταρκτικά

Ζαν Πιερ Μαρτίνεθ

Ένας άντρας και μια γυναίκα συναντιούνται κάθε μέρα σ' ένα καφέ. Καθισμένοι μόνοι, ο καθένας στο τραπέζι του, παρατηρούν ο ένας τον άλλον με την άκρη του ματιού, από περιέργεια, χωρίς ακόμη να τολμούν να μιλήσουν. Θα ενδώσουν άραγε στην επιθυμία μιας συνάντησης, της οποίας η πραγματικότητα δεν θα σταθεί απαραίτητα στο ύψος όσων είχαν, ο καθένας ξεχωριστά, φανταστεί; Το να γνωρίζεις κάποιον σημαίνει πάντα να περιορίζεις το πεδίο των δυνατοτήτων. Το να μένεις στα προκαταρκτικά, σημαίνει να ρισκάρεις να χάσεις το ουσιώδες...

Διανομή

Αυτός

Αυτή

© La Comédiathèque

Σκηνή 1

Ένας άντρας και μια γυναίκα κάθονται σ' ένα καφέ, ο καθένας σε διαφορετικό τραπέζι. Ανάμεσά τους, λίγο πιο πίσω, ένα τρίτο τραπέζι άδειο, με μερικές εφημερίδες. Ο άντρας και η γυναίκα έχουν μπροστά τους από ένα σημειωματάριο και κατά διαστήματα σημειώνουν κάτι πρόχειρα. Ο καθένας αποφεύγει να συναντήσει το βλέμμα του άλλου, αλλά πού και πού ρίχνει κλεφτές ματιές προς το μέρος του. Ο άντρας σηκώνεται και απευθύνεται στο κοινό, ενώ η γυναίκα παραμένει καθισμένη, χωρίς να αλλάξει στάση και αγνοώντας τον.

Αυτός – Βλέπετε αυτή τη γυναίκα, που κάθεται σ' εκείνο το τραπέζι; Είναι εδώ κάθε πρωί. Έρχεται λίγο πριν από μένα, ή λίγο μετά. Γύρω στις οκτώ. Παραγγέλνει έναν καφέ. Μένει περίπου τρία τέταρτα της ώρας. Πάντα μόνη. Δείχνει χαμένη στις σκέψεις της. Πότε πότε σημειώνει κάτι στο σημειωματάριό της. Τι; Δεν ξέρω. Αυτή η γυναίκα είναι ένα μυστήριο. Κάθε γυναίκα είναι ένα μυστήριο, πριν της απευθύνεις τον λόγο και σου απαντήσει, αν βέβαια το θελήσει. Ένα μυστήριο, άρα και μια υπόσχεση. Η υπόσχεση ενός ταξιδιού. Μιας περιπέτειας. Ένα άλμα στο άγνωστο. Το μεγάλο ρίγος αυτής της συναρπαστικής αλλά και επικίνδυνης συνάντησης με τον άλλον...

Φυσικά, θα μπορούσα να σηκωθώ και να της μιλήσω. Αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δεν είναι μόνο η ντροπαλότητα που με κρατάει πίσω. Ο φόβος να φάω χυλόπιτα. Πάντα μπορείς να βρεις μια αφορμή για να πιάσεις κουβέντα σε μια άγνωστη, χωρίς από την αρχή να ρισκάρεις να μπεις στο γλιστερό έδαφος του συνηθισμένου φλερτ...

Βγάζει από την τσέπη του ένα πολύ μικρό αντικείμενο, πλησιάζει τη γυναίκα και της δείχνει κάτι στην παλάμη του.

Αυτός – Με συγχωρείτε, δεσποινίς... ή μήπως κυρία; Βρήκα χθες το πρωί ένα σκουλαρίκι κάτω από αυτό το τραπέζι, όπου συνήθως κάθεστε. Αναρωτιόμουν μήπως το έχετε χάσει εσείς...

Εκείνη του ρίχνει ένα προσβεβλημένο βλέμμα, ρίχνει μια γρήγορη ματιά στο σκουλαρίκι, κουνά ελαφρά το κεφάλι με έναν περιφρονητικό αέρα και ξαναβουτά στο σημειωματάριό της. Εκείνος απευθύνεται ξανά στους θεατές.

Αυτός – Στη χειρότερη περίπτωση, θα μου απαντούσε ευγενικά πως δεν έχει χάσει κάτι τέτοιο. Και όλα θα τελειώναν εκεί. Θα ήξερα τι μου γίνεται και θα είχα διατηρήσει την αξιοπρέπειά μου. Στην καλύτερη, αν δεν της ήμουν εντελώς αδιάφορος, θα άρπαζε την ευκαιρία που της δίνω και θα άνοιγε η ίδια την κουβέντα.

Στρέφεται ξανά προς το μέρος της, με την παλάμη ανοιχτή. Εκείνη παίρνει το σκουλαρίκι και το εξετάζει, πριν του το επιστρέψει με ένα πλατύ χαμόγελο.

Αυτή – Όχι... Δυστυχώς δεν είναι δικό μου. Κρίμα, είναι πολύ όμορφο... Αν ποτέ βρείτε και το δεύτερο... Αλλά, σας παρακαλώ, καθίστε... Συναντιόμαστε κάθε μέρα και δεν είχαμε ποτέ την ευκαιρία να μιλήσουμε...

Εκείνος απομακρύνεται και στρέφεται ξανά προς τους θεατές, ενώ εκείνη ζανασκύβει στο σημειωματάριό της, αγνοώντας τον πάλι.

Αυτός – Όχι, αυτό που με κρατάει από το να της μιλήσω δεν είναι ο φόβος να φάω άκυρο, πόρτα ή... αέρα. Αποτυχία σύνδεσης, όπως λέμε σήμερα. Όχι. Είναι μάλλον... ο φόβος της απογοήτευσης. Εντάξει, είμαι σίγουρος πως η συζήτηση με αυτή τη γοητευτική νεαρή γυναίκα θα ήταν απολύτως ενδιαφέρουσα, αλλά... όταν μάθω ακριβώς ποια είναι, πώς τη λένε, τι κάνει στη ζωή της, αν είναι παντρεμένη ή όχι, και κυρίως τι στο καλό γράφει στο μικρό της σημειωματάριο... ε, λοιπόν... Ξαφνικά, δεν θα είναι πια η μυστηριώδης άγνωστη του καφέ, αντικείμενο κάθε φαντασίωσης και φορέας κάθε υπόσχεσης. Θα είναι η Λουίζ, δασκάλα δημοτικού, διαζευγμένη και μητέρα ενός τρίχρονου αγοριού, που γράφει παρατηρήσεις για τον επόμενο σύλλογο διδασκόντων...

Ή η Ζιστίν, ηθοποιός, single, που σημειώνει ιδέες για το one-woman show που ονειρεύεται να γράψει εδώ και χρόνια και που θα την έκανε επιτέλους διάσημη.

Ή ακόμα η Μαρίνα, Ρουμάνα, που μόλις ήρθε στη Γαλλία για να παντρευτεί έναν ηλικιωμένο φαρμακοποιό και που, για να σκοτώσει την ανία της, ελλείψει ακόμη του θάρρους να απατήσει τον άντρα της, γράφει στο χαρτί τη λίστα με τις επιθυμίες της, πριν διαλέξει με ποιον θα κοιμηθεί για να τις ικανοποιήσει.

Ναι. Προς το παρόν, είναι όλες αυτές οι γυναίκες, και πολλές ακόμη. Είναι όλες οι γυναίκες. Αλλά όταν συστηθούμε, δεν θα είναι πια παρά μία μόνο γυναίκα, που θα με κάνει ήδη να μετανιώνω για όλες εκείνες που δεν θα είναι ποτέ.

Παίρνει μια εφημερίδα από το τραπέζι στη μέση, επιστρέφει στη θέση του και αρχίζει να τη ξεφυλλίζει. Εκείνη του ρίχνει μια κλεφτή ματιά, σηκώνεται με τη σειρά της και απευθύνεται στο κοινό.

Αυτή – Αναρωτιέμαι ποιος να είναι αυτός ο τύπος... Βλέπω καλά ότι με κοιτάζει κρυφά, όταν νομίζει πως δεν τον βλέπω. Θα είναι ντροπαλός. Συναντιόμαστε εδώ κάθε μέρα, εδώ και μήνες και δεν τόλμησε ποτέ να μου μιλήσει. Εκτός κι αν απλώς δεν τον ενδιαφέρω... Δεν είμαι αρκετά καλή γι' αυτόν, έτσι είναι. Ποιος νομίζει ότι είναι; Δεν είναι και τόσο σέξι, άλλωστε. Και αν είχε πιο σοβαρά πράγματα να κάνει στη ζωή του, σίγουρα δεν θα περνούσε τόση ώρα σ' αυτό το μπιστρό κάθε πρωί. Τι κοιτάζει σ' αυτή την εφημερίδα; Το ωροσκόπιό του; Τις αγγελίες για δουλειά; Ναι, μάλλον δείχνει αργόσχολος. Ίσως να είναι άνεργος... Αργόσχολος, αλλά όχι ακριβώς απελπισμένος. Πάντα ένα αμυδρό, ειρωνικό χαμόγελο στην άκρη των χειλιών. Ένα ύφος λίγο... ανώτερο. Σαν να λέει... δεν μιλάω, αλλά σκέφτομαι. Δεν ξέρω τι μπορεί να σημειώνει στο σημειωματάριό του με αυτό το εμπνευσμένο ύφος. Τις πιο βαθιές του σκέψεις, μάλλον... Θα ήμουν περίεργη να τις δω...

Πριν λίγο, νόμισα πως θα σηκωνόταν να μου μιλήσει. Αλλά όχι, πάλι τα μάζεψε. Ή μήπως είναι συγγραφέας. Κρατάει σημειώσεις για το επόμενο μυθιστόρημά του. Ίσως η ηρωίδα του να μου μοιάζει λίγο. Ναι, αυτό είναι. Προτιμά η ιστορία μας να μείνει εικονική. Δεν ξέρω τι ακριβώς μπορεί να φαντάζεται, καθώς με κοιτάζει...

Βγάζει από την τσάντα της έναν μικρό καθρέφτη και κοιτάζεται για λίγο.

Αυτή – Αν με συναντούσα σ' ένα καφέ, τι θα φανταζόμουν άραγε; (*Βάζει τον καθρέφτη πίσω στην τσάντα της*) Δεν ξέρω... Άραγε δείχνω πραγματικά αυτό που είμαι; Θα είχα έστω και την παραμικρή πιθανότητα να περάσω για κάποια άλλη; Να... αν μου μιλήσει, έχω μεγάλη όρεξη να του πω ψέματα. Να επινοήσω μιαν άλλη ζωή. Απλώς για να δω αν θα μπορούσα να τον ξεγελάσω. Είναι αλήθεια, όταν ένας άγνωστος σου πιάνει κουβέντα, εκ των πραγμάτων δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτόν. Μπορεί να είναι οποιοσδήποτε και να σου πει οτιδήποτε. Αλλά ούτε κι εκείνος ξέρει τίποτα για σένα. Για λίγα λεπτά τουλάχιστον, πριν ξεσκεπαστείς ντροπιαστικά, έχεις την ελευθερία να διαλέξεις ποια θα είσαι εκείνη τη μέρα. Με τη τρελή ελπίδα να γίνεις σιγά σιγά αυτό που αποφάσισες να είσαι. Μια άλλη ζωή... Ναι, αλλά ποια;

Για να πετύχει, θα έπρεπε να δουλέψω τον ρόλο μου. Να επινοήσω ένα όνομα. Ένα επάγγελμα. Και μια ηλικία επίσης. Θα ήθελα να μικρύνω λιγάκι, μια που θα το κάνω. Όχι υπερβολικά, πρέπει να παραμείνει πιστευτό, αλλά έτσι... για την ευχαρίστηση. Δύο ή τρία χρόνια. Άντε πέντε, αυτό ακόμα περνάει. Κι αν έπαιρνα μια ξένη προφορά; Όχι, αυτό θα είναι πολύ δύσκολο να το κρατήσω για πολλή ώρα. Κι ύστερα, μπορώ κάλλιστα να είμαι ξένη και να μιλάω άψογα γαλλικά.

Καλά, αλλά για να μπορέσω να δώσω ζωή σ' αυτή τη νέα ύπαρξη, θα πρέπει πρώτα να αποφασίσει εκείνος να μου μιλήσει. Κι αν του χαμογελούσα; Ίσως τον ενθάρρυνε. Από την άλλη, δεν με βλέπω να τον κοιτάζω κατάματα και να χαμογελάω χαζά. Για τι θα με περάσει; Ή αλλιώς, να του μιλήσω εγώ. Πάντα μπορείς να βρεις μια αφορμή. Δεν ξέρω κι εγώ...

Βγάζει διακριτικά τα σκουλαρίκια της, βάζει το ένα στην τσάντα της και κρατά το άλλο στην παλάμη της. Ύστερα κοιτάζει λίγο κάτω από το τραπέζι, σαν να ψάχνει κάτι. Τέλος σηκώνεται και κατευθύνεται προς το μέρος του. Εκείνος αφήνει την εφημερίδα και τη βλέπει να πλησιάζει, κάπως ξαφνιασμένος.

Αυτή – Με συγχωρείτε, χθες έχασα ένα σκουλαρίκι σαν κι αυτό. Το είχα σε μεγάλη εκτίμηση. Ήταν δώρο από... τέλος πάντων, το είχα σε μεγάλη εκτίμηση. Μήπως το βρήκατε, τυχαία;

Αυτός – Ένα σκουλαρίκι...; Εγώ... Όχι, δεν βρήκα τίποτα... Λυπάμαι πολύ, αλλά...

Αυτή – Αλλά;

Αυτός – Όχι, όχι, τίποτα, εγώ... Όχι, δεν είδα τίποτα.

Αυτή – Καλά, ευχαριστώ.

Επιστρέφει στη θέση της και απευθύνεται στο κοινό.

Αυτή – Φαντάζεστε λίγο να ανοίγω έτσι την κουβέντα κι εκείνος να μου απαντά με τόσο χαζοχαρούμενο ύφος... Συγγραφέας, τρομάρα του... Όχι, ειλικρινά, προτιμώ να μη ρισκάρω μια τόσο κοινότοπη συνάντηση και να κρατήσω για λίγο ακόμα τις ψευδαισθήσεις μου. Καλά, βέβαια, μπορεί να μην είναι και τόσο βλάκας όσο φαίνεται. Πρέπει να πω ότι τον έπιασα εξαπίνης. Οι άντρες είναι τόσο συνηθισμένοι να κάνουν αυτοί το πρώτο βήμα... Όταν παίρνουμε εμείς την πρωτοβουλία, πανικοβάλλονται. Παραλύουν... Όχι αλλά το είδατε αυτό; Από τη στιγμή που έπεσε το βλέμμα μου πάνω του... Σαν κουνέλι πιασμένο στα φώτα ενός αυτοκινήτου, που ήδη φαντάζεται πως, μόλις γυρίσει σπίτι, θα καταλήξει στο τηγάνι. Ο καημένος... Τον τρόμαξα, αυτό ήταν. Ελπίζω τουλάχιστον να μην τον τραυμάτισα... Πρέπει να πω πως αυτή η ιστορία με τα σκουλαρίκια... είναι λίγο τραβηγμένη. Θα προσπαθήσω να βρω κάτι καλύτερο για αύριο...

Ξαναρχίζει να σημειώνει πρόχειρα στο σημειωματάριό της. Εκείνος ξαναβυθίζεται στην εφημερίδα του.

Σκοτάδι.

Σκηνή 2

Εκείνη είναι που διαβάζει την εφημερίδα, κι εκείνος που σημειώνει πρόχειρα στο σημειωματάριό του. Σταματά και την κοιτάζει για λίγο. Ύστερα απευθύνεται ξανά στο κοινό.

Αυτός – Κάθε μέρα λέω μέσα μου πως αυτή τη φορά πρέπει οπωσδήποτε να της μιλήσω. Κι ύστερα... να 'μαι πάλι. Το αναβάλλω για την επόμενη. Παρατείνω την απόλαυση. Ο πλατωνικός έρωτας είναι ωραίος, αλλά το να είσαι ερωτευμένος με μια άγνωστη είναι ακόμα καλύτερο, έτσι δεν είναι; Είναι, σε κάθε περίπτωση, η σιγουριά ότι δεν θα απογοητευτείς ποτέ.

Το πρόβλημα με τον έρωτα είναι ότι τις περισσότερες φορές προβάλλουμε πάνω στον άλλον μια εικόνα που δεν του ανήκει. Και μετά του καταλογίζουμε ότι δεν ανταποκρίνεται σ' αυτό το ιδανικό. Με μια γυναίκα που δεν τη γνωρίζεις, τουλάχιστον, μπορείς να συνεχίσεις να ονειρεύεσαι. Να περνάς τις επιθυμίες σου για πραγματικότητα. Ναι, τελικά, η ιδανική γυναίκα είναι αυτή που δεν γνωρίζεις ακόμη.

Τη βλέπω κάθε πρωί να μπαίνει σ' αυτό το καφέ. Ή είναι ήδη εδώ, αν εγώ αργήσω λίγο. Κρατάει περίπου μία ώρα και μετά φεύγει. Δεν έχει καμία άλλη ύπαρξη για μένα πέρα απ' αυτό το εδώ και τώρα. Λίγο σαν το θέατρο. Εγώ διαλέγω τον ρόλο που θα παίζει εκείνη τη μέρα, ανάλογα με τη διάθεσή μου. Και όταν βγαίνει από τη σκηνή, αφού κάθε φορά έχει ενσαρκώσει έναν διαφορετικό χαρακτήρα, επιστρέφει στο τίποτα.

Κάθε ηθοποιός είναι μικρότερος κι από τον πιο μικρό ρόλο που θα κληθεί να παίζει. Το κοστούμε είναι πάντα πολύ μεγάλο, και η σκηνή είναι το μόνο μέρος όπου αυτό δεν φαίνεται και τόσο.

Έτσι περιμένω... Αναβάλλω διαρκώς τη στιγμή να σπάσω τη μαγεία, να γνωριστούμε. Ναι... αλλά κι αν αύριο δεν ήταν εδώ; Ούτε μεθαύριο; Κι αν δεν ξαναπατούσε ποτέ σ' αυτό το καφέ; Αφού υπήρξε όλες οι γυναίκες, δεν θα ήταν πια καμία. Μονάχα μια αχνή ανάμνηση που σιγά σιγά θα ξεθωριαζε.

Ξέρετε εκείνο το υπέροχο τραγούδι του Ζορζ Μπρασένς, «Οι Περαιστικές»... Όλες εκείνες τις όμορφες γυναίκες που δεν καταφέραμε να κρατήσουμε. Όχι, αυτήν δεν θα την αφήσω να περάσει. Τέλος πάντων, το αποφάσισα. Ρίχνομαι. Χωρίς δίχτυ ασφαλείας. Ανεβαίνω κι εγώ στη σκηνή, μόνο που δεν έχω μάθει κανένα κείμενο. Δεν έχω ιδέα τι θα της πω. Έτσι τουλάχιστον θα φαίνεται πιο φυσικό. Πιο ειλικρινές. Η αδεξιότητά μου μπορεί να παίζει υπέρ μου. Όχι γιατί αυτή η ιστορία με τα σκουλαρίκια... Καλύτερα να αυτοσχεδιάσω. Άλλωστε, ό,τι κι αν της πω, αν δεν τη ενδιαφέρω, θα βρει τρόπο να μου το δείξει. Κι αν τη ενδιαφέρω επίσης. *Κατευθύνεται προς το μέρος της. Εκείνη σηκώνει το βλέμμα της καθώς τον βλέπει να πλησιάζει, αλλά το πρόσωπό της μένει ανέκφραστο.*

Αυτός – Με συγχωρείτε, εγώ...

Αυτή – Ναι...;

Αυτός – Σας βλέπω κάθε μέρα να κάθεστε εκεί απέναντί μου και σκεφτόμουν πως...

Αυτή – Πως τι...;

Αυτός – Ε, ίσως θα μπορούσαμε... να γνωριστούμε.

Αυτή – Να γνωριστούμε;

Αυτός – Συγγνώμη, βλέπω ότι σας ενοχλώ. Ήταν πραγματικά ανόητο εκ μέρους μου. Με συγχωρείτε, σας αφήνω ήσυχη...

Αυτή (σταθερά) – Καθίστε.

Αυτός – Ναι.

Κάθεται.

Αυτή – Με λένε Βιρζινί. Εσάς;

Αυτός – Εεε... Πολ.

Αυτή – Εντάξει... Πολ και Βιρζινί, λοιπόν.

Αυτός – Εεε... Ναι...

Αυτή – Και τι κάνετε στη ζωή σας, Πολ;

Αυτός – Είμαι... συγγραφέας.

Αυτή – Αλήθεια;

Αυτός – Σας εκπλήσσει;

Αυτή – Είναι ακριβώς αυτό που είχα φανταστεί. Αυτό είναι που με εκπλήσσει.

Αυτός – Δηλαδή, είχατε ήδη φανταστεί κάτι...

Αυτή – Μην ενθουσιάζεστε και τόσο...

Αυτός – Έχω τόσο πολύ ύφος συγγραφέα;

Αυτή – Δεν ξέρω. Ίσως. Και σας βλέπω συνέχεια να γράφετε πράγματα σ' αυτό το μικρό σημειωματάριο.

Αυτός – Εντάξει, αλλά... κι εσείς σημειώνετε πράγματα σ' ένα σημειωματάριο. Μη μου πείτε ότι είστε κι εσείς συγγραφέας;

Αυτή – Μα ναι!

Αυτός – Αλήθεια;

Αυτή – Γιατί όχι;

Αυτός – Φυσικά... Μυθιστορήματα;

Αυτή – Θέατρο, κυρίως. Κι εσείς;

Αυτός – Διηγήματα.

Αυτή – Μάλιστα...

Αυτός – Ξέρω τι σκέφτεστε.

Αυτή – Τι;

Αυτός – Γράφει διηγήματα, επειδή δεν είναι ικανός να γράψει ένα ολόκληρο μυθιστόρημα.

Αυτή – Καθόλου! Και άλλωστε, θα μπορούσατε να πείτε ακριβώς το ίδιο και για μένα.

Αυτός – Αλήθεια;

Αυτή – Γράφει θεατρικά έργα, επειδή είναι ανίκανη να γράψει ένα μυθιστόρημα.

Αυτός – Είναι αλήθεια...

Αυτή – Άλλωστε, δεν γράφω ακριβώς θεατρικά έργα.

Αυτός – Α, όχι;

Αυτή – Περισσότερο σκέτς.

Αυτός – Τα σκέτς είναι στο θέατρο ό,τι είναι το διήγημα στο μυθιστόρημα.

Αυτή – Ναι... Ένα υποείδος... *(Παύση)* Είστε στ' αλήθεια συγγραφέας;

Αυτός – Ίσως όχι. Κι εσείς;

Αυτή – Ούτε εγώ.

Αυτός – Δηλαδή μου είπατε ψέματα.

Αυτή – Εσείς αρχίσατε, δεν είναι έτσι;

Αυτός – Ναι... αλλά εσείς δεν το ξέρατε.

Αυτή – Γιατί συγγραφέας;

Αυτός – Δεν ξέρω... Υποθέτω ότι φοβήθηκα μήπως σας απογοητεύσω.

Αυτή – Δεν γνωρίζομαστε ακόμη κι ήδη φοβάστε μήπως με απογοητεύσετε. Νομίζω πως σας λείπει λίγο η αυτοπεποίθηση, Πολ.

Αυτός – Ή ίσως έχω την τάση να υπερεκτιμώ λίγο τους ανθρώπους που δεν γνωρίζω.

Αυτή – Πολύ κολακευτικό για μένα...

Αυτός – Συγγνώμη, δεν ήταν καθόλου αυτό που ήθελα να πω... Δηλαδή... όχι ακριβώς.

Αυτή – Και τι κάνετε στη ζωή σας τόσο ντροπιαστικό, ώστε να χρειάζεται να επινοείτε άλλο επάγγελμα; Είστε πωλητής στη Bouygues Telecom;

Αυτός – Όχι.

Αυτή – Κάνετε τηλεμάρκετινγκ;

Αυτός – Ούτε αυτό.

Αυτή – Δουλεύετε στην URSSAF;

Αυτός – Όχι δα.

Αυτή – Αλλά δεν είστε και πολύ περήφανος γι' αυτό που κάνετε.

Αυτός – Όχι. Κι εσείς;

Αυτή – Ούτε εγώ.

Αυτός – Λοιπόν... ίσως να κρατήσουμε το μερίδιο του μυστηρίου μας.

Αυτή – Νομίζω πως είναι προτιμότερο.

Αυτός – Κι αν μέναμε στο «συγγραφέας»;

Αυτή – Σύμφωνοι.

Αυτός – Τότε, εγώ θα έγραφα μυθιστορήματα εξακοσίων σελίδων, κι εσείς θεατρικά έργα διάρκειας πάνω από τρεις ώρες, χωρίς διάλειμμα.

Αυτή – Αφού λέμε ψέματα, γιατί να αρχίσουμε υποτιμώντας τον εαυτό μας...

(Παύση)

Αυτός – Άρα είμαι μυθιστοριογράφος.

Αυτή – Κι εγώ δραματουργός.

Αυτός – Και είστε παντρεμένη;

Αυτή – Εκεί δεν είναι όπως με το επάγγελμα, είναι μια κλειστή ερώτηση, όπως λένε στις εταιρείες δημοσκοπήσεων. Ή είσαι παντρεμένη ή δεν είσαι.

Αυτός – Μπορεί κανείς πάντα να πει ψέματα στην απάντηση...

Αυτή – Ναι... αλλά αυτό αφήνει ελάχιστο χώρο στη φαντασία.

Αυτός – Παρ' όλα αυτά... μια μοιχεία είναι πάντα πιο μυθιστορηματική.

Αυτή – Είναι αλήθεια.

Αυτός – Άλλωστε, η απάντηση δεν είναι υποχρεωτικά δυαδική... Θα μπορούσατε να είστε και διαζευγμένη. Ή χήρα...

Αυτή – Χήρα...

Αυτός – Γιατί όχι;

Αυτή – Ναι...

Αυτός – Είστε χήρα;

Αυτή – Είμαι χήρα.

Αυτός – Λυπάμαι πραγματικά πολύ.

Αυτή – Δεν μπορούσατε να το ξέρετε. Κι έπειτα, δεν φταίτε εσείς, έτσι δεν είναι; Δεν είστε εσείς που δολοφονήσατε τον άντρα μου.

Αυτός – Α, δηλαδή δολοφονήθηκε;

Αυτή – Είπα κάτι τέτοιο;

Αυτός – Είπατε: δεν είστε εσείς που δολοφονήσατε τον άντρα μου.

Αυτή – Ήθελα απλώς να πω ότι δεν ήσασταν υπεύθυνος για τον θάνατό του.

Αυτός – Άρα ο άντρας σας δεν δολοφονήθηκε.

Αυτή – Όχι, πέθανε με έναν τρόπο πολύ πιο συνηθισμένο. Σχεδόν χαζό, αν μου επιτρέπεται να το πω...

Αυτός – Το να πεθαίνει κανείς είναι πάντα κάπως χαζό.

Αυτή – Α, ναι, αλλά εδώ...

Αυτός – Δεν θα ήθελα να φανώ αδιάκριτος, αλλά ομολογώ ότι μου κινήσατε λίγο την περιέργεια.

Αυτή – Ήταν στο ταξίδι του μέλιτος, στις Σεϋχέλλες.

Αυτός – Έχετε δίκιο, ξεκινάει με τον πιο κοινότοπο τρόπο. Σαν μυθιστόρημα ροζ λογοτεχνίας. Ελπίζω να βελτιώνεται στη συνέχεια...

Αυτή – Μπορώ να συνεχίσω;

Αυτός – Παρακαλώ...

Αυτή – Είχαμε περάσει το απόγευμα σε μια παραδεισένια παραλία, είχε υπέροχο ήλιο. Ετοιμαζόμασταν να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο όταν, ξαφνικά, ο καιρός γύρισε σε καταιγίδα... Ο Ζαν-Λουί...

Αυτός – Τον έλεγαν Ζαν-Λουί;

Αυτή – Ναι, γιατί;

Αυτός – Όχι, όχι, για τίποτα...

Αυτή – Θα προτιμούσατε να τον λένε αλλιώς; Στίβεν, ίσως; Ή Κέβιν;

Αυτός – Ο Ζαν-Λουί είναι μια χαρά. Λοιπόν, ο καιρός γύρισε σε καταιγίδα...

Αυτή – Ο αέρας άρχισε να φυσάει πολύ δυνατά. Ο Ζαν-Λουί άρπαξε τον στύλο της ομπρέλας, που η θύελλα ήταν έτοιμη να παρασύρει, και ακριβώς εκείνη τη στιγμή που...

Διστάζει για λίγο, σαν να την κατακλύζει η συγκίνηση.

Αυτός – Ναι;

Αυτή – Μια πύρινη αστραπή έπεσε πάνω του...

Αυτός – Όχι! Εξωγήινη επίθεση...

Αυτή – Σας είπα ότι επρόκειτο για έναν θάνατο όσο πιο κοινότοπο γίνεται.

Αυτός – Α, ναι, συγγνώμη... Έχω πάντα την τάση να...

Αυτή – Κεραυνός, απλώς. Η ομπρέλα τράβηξε την αστραπή, σαν αλεξικέραυνο. Ο Ζαν-Λουί κεραυνοβολήθηκε. Πέθανε επιτόπου...

Αυτός – Α, γαμώτο.

Αυτή – Τελικά, θα έχω μείνει παντρεμένη μόλις μία εβδομάδα...

Αυτός – Αν ήταν ροζ μυθιστόρημα, θα μπορούσε να λέγεται «Κεραυνοβόλος Έρωτας στις Σεϋχέλλες»...

Αυτή – Αλλά τα ροζ μυθιστορήματα τελειώνουν πάντα καλά... Εγώ δεν συνήλθα ποτέ από την απώλεια του Ζαν-Λουί...

Δείχνει έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Εκείνος διστάζει.

Αυτός – Μα... είναι αλήθεια;

Εκείνη ξαναγίνεται απότομα ανέκφραστη.

Αυτή – Εσείς τι λέτε;

Αυτός – Δεν ξέρω... Είναι τόσο...

Αυτή – Χαζό; Σας το είπα, ήταν ένας ανόητος θάνατος.

Αυτός – Τέλος πάντων, το βασικό είναι ότι τώρα είστε ελεύθερη.

Αυτή – Κι εσείς;

Αυτός – Εγώ;

Αυτή – Είστε ελεύθερος;

Αυτός – Ναι... Δηλαδή... είμαι παντρεμένος, αλλά είμαι ελεύθερος.

Αυτή – Εδώ είναι που με ιντριγκάρετε...

Αυτός – Είναι πολύ απλό, θα δείτε.

Αυτή – Σας ακούω.

Αυτός – Λοιπόν... εγώ είμαι ελεύθερος, αλλά η γυναίκα μου δεν είναι.

Αυτή – Η γυναίκα σας δεν είναι ελεύθερη.

Αυτός – Είναι στη φυλακή.

Αυτή – Μάλιστα...

Αυτός – Άρα εκείνη δεν είναι ελεύθερη, αλλά εγώ...

Αυτή – Ναι, το κατάλαβα, αλλά... για πόσο καιρό είναι στη φυλακή;

Αυτός – Αν όλα πάνε καλά, δέκα χρόνια.

Αυτή – Αν όλα πάνε καλά;

Αυτός – Με τις μειώσεις ποινής... Για καλή διαγωγή.

Αυτή – Δεν θα ήθελα κι εγώ να φανώ αδιάκριτη, αλλά... τι έκανε για να μπει στη φυλακή;

Αυτός – Απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Αυτή – Μάλιστα...

Αυτός – Προσπάθησε να με σκοτώσει.

Αυτή – Κατάλαβα...

Αυτός – Ευτυχώς γι' αυτήν... και παρεμπιπτόντως για μένα, επέζησα.

Αυτή – Και πώς ακριβώς προσπάθησε να σας σκοτώσει...;

Αυτός – Ω, με πολύ συνηθισμένο τρόπο... Με ένα περίστροφο.

Αυτή – Κι έτσι, σας αστόχησε.

Αυτός – Δεν έγινε ακριβώς έτσι.

Αυτή – Πείτε μου...

Αυτός – Ήδη την υποψιαζόμουν λίγο... Έψαξα στα πράγματά της και βρήκα το περίστροφο που έκρυβε στην τσάντα της.

Αυτή – Και της το πήρατε.

Αυτός – Όχι.

Αυτή – Και γιατί όχι;

Αυτός – Τότε θα υποψιαζόταν εκείνη. Και θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει κάποιον άλλο τρόπο για να με σκοτώσει, όπως... δεν ξέρω... δηλητήριο.

Αυτή – Ναι, το δηλητήριο είναι πολύ πιο θηλυκό.

Αυτός – Οπότε, για να μην κινήσω τις υποψίες της, προτίμησα να αντικαταστήσω τις σφαίρες που ήταν στο περίστροφο με άσφαιρα. Έτσι κρατούσα τον έλεγχο της κατάστασης, χωρίς να την υποψιάσω...

Αυτή – Πολύ έξυπνο...

Αυτός – Ναι... Μόνο που... δεν ξέρω πώς τα κατάφερα. Μάλλον τα μπέρδεψα λίγο...

Αυτή – Για έναν συγγραφέα, να τα μπερδεύει έτσι...

Αυτός – Αντικατέστησα σωστά τις πέντε πρώτες σφαίρες, αλλά την έκτη...

Αυτή – Την έκτη;

Αυτός – Την έφαγα στον ώμο.

Αυτή – Α, κρίμα...

Αυτός – Δεν υποτίθεται κιόλας ότι θα άδειαζε όλο τον γεμιστήρα πάνω μου... Τέλος πάντων, στάθηκα τυχερός...

Αυτή – Αυτό το λέτε τύχη...;

Αυτός – Μια σφαίρα στον ώμο είναι πάντως καλύτερη από μια σφαίρα κατευθείαν στην καρδιά...

Αυτή – Οι γυναίκες είναι συχνά πολύ αδέξιες με τα πυροβόλα όπλα. Γι' αυτό και το δηλητήριο... Αλλά, αν μου επιτρέπετε, τι της είχατε κάνει τέλος πάντων αυτής της καημένης γυναίκας για να θέλει να αδειάσει πάνω σας ολόκληρο γεμιστήρα;

Αυτός – Κι αυτό μια πολύ συνηθισμένη ιστορία... Λίγο σαν τη δική σας...

Αυτή – Α, όχι, μην είστε τόσο μετριόφρων... Ομολογώ ότι με ξεπερνάτε κατά πολύ... Και λοιπόν;

Αυτός – Την απατούσα, απλούστατα.

Αυτή – Την απατούσατε... Και με ποια;

Αυτός – Με μια άγνωστη που γνώρισα σ' ένα καφέ... Αυτό εδώ το καφέ, μάλιστα. Να, είναι περίεργο, καθόταν πάντα σ' εκείνη ακριβώς τη θέση που κάθεστε εσείς τώρα.

Αυτή – Αλλά όχι την ίδια ώρα, φαντάζομαι.

Αυτός – Όχι, εκείνη ερχόταν συνήθως αργά το απόγευμα. Γύρω στις πέντε ή έξι...

Αυτή – Και όταν βγει από τη φυλακή...

Αυτός – Η γυναίκα μου;

Αυτή – Ναι, η γυναίκα σας.

Αυτός – Ε, λοιπόν... ελπίζω να μου έχει συγχωρέσει την απιστία μου. Όπως κι εγώ της συγχωρώ που προσπάθησε να με σκοτώσει.

Αυτή – Άρα όσο παραμένει έγκλειστη, εσείς είστε ελεύθερος...

Αυτός – Ακριβώς.

Αυτή – Εντέλει, γιατί όχι; Μας αφήνει ούτως ή άλλως καμιά δεκαριά χρόνια...

Αυτός – Ίσως και λίγο παραπάνω... Αν δεν έχει υποδειγματική διαγωγή...

(Πάυση.)

Αυτή – Και λέτε ότι δεν είστε συγγραφέας.

Αυτός – Ποιος ξέρει... Σίγουρα είπα ψέματα. Όταν είπα ότι είμαι, ή όταν άφησα να εννοηθεί ότι μπορεί και να μην είμαι. Εσείς τι λέτε;

Αυτή – Νομίζω πως αν δεν είστε συγγραφέας, θα έπρεπε να σκεφτείτε σοβαρά να γίνετε...

Αυτός – Ευχαριστώ. Κι εσείς;

Αυτή – Εγώ;

Αυτός – Είστε στ' αλήθεια συγγραφέας θεάτρου;

Εκείνη κοιτάζει το ρολόι της.

Αυτή – Λυπάμαι, πρέπει να σας αφήσω.

Αυτός – Φυσικά. Είναι η ώρα που φεύγετε συνήθως.

Αυτή – Ναι...

Αυτός – Για πού; Μυστήριο...

Σηκώνεται.

Αυτή – Λοιπόν... μέχρι αύριο... ίσως.

Αυτός – Ίσως...

Αυτή – Όσο θα έχετε μια ωραία ιστορία να μου αφηγηθείτε, δεν θα χάνω ποτέ ένα από τα ραντεβού μας.

Αυτός – Μου θυμίζει μια άλλη ιστορία...

Αυτή – Η δική μας θα μπορούσε να λέγεται *Οι χίλιες και μία πρωινές*.

Αυτός – Μόνο που δεν με έβλεπα στον ρόλο της Σεχραζάτ...

Αυτή – Αν προτιμάτε να είστε ο σουλτάνος, θα αλλάζουμε ρόλους πού και πού.

Αυτός – Λοιπόν... θα μας χρειαστεί πολλή φαντασία.

Αυτή – Είμαι σίγουρη ότι έχετε ακόμη πολλές ιστορίες σ' αυτό το μικρό σημειωματάριο.

Αυτός – Κι εσείς στο δικό σας.

Βγαίνει. Εκείνος την κοιτάζει να απομακρύνεται. Ύστερα στρέφεται προς το κοινό.

Αυτός – Με συγχωρείτε, αλλά... πρέπει να ξαναπιάσω δουλειά.

Κάθεται, σκέφτεται για λίγο και αρχίζει να σημειώνει κάτι στο σημειωματάριό του.

Σκοτάδι.

Σκηνή 3

Εκείνος είναι ακόμη καθισμένος στο τραπέζι του, απορροφημένος, σημειώνοντας στο σημειωματάριό του. Εκείνη μπαίνει.

Αυτή – Πολ;

Σηκώνει το κεφάλι, τη αναγνωρίζει και χαμογελά.

Αυτός – Καλημέρα!

Εκείνη βγάζει ένα πιστόλι από την τσάντα της και το στρέφει προς το μέρος του. Το χαμόγελο του άντρα παγώνει.

Αυτή – Πίστευες ότι θα τη γλίτωνες έτσι;

Αυτός – Μα τι...;

Αυτή – Με αυτήν είχες ραντεβού;

Αυτός – Με αυτήν;

Αυτή – Τη Βιρζινί, έτσι δεν είναι;

Αυτός – Μα καθόλου! Δεν ξέρω καμία Βιρζινί, στο ορκίζομαι...

Αυτή – Φυσικά... Αλλά αυτή τη φορά δεν θα τη γλιτώσεις με μια απλή σφαίρα στον ώμο, στο εγγυώμαι.

Αυτός – Σε παρακαλώ, αγάπη μου, μην κάνεις καμιά τρέλα!

Αυτή – Αυτό εδώ είναι γεμάτο, πίστεψέ με, και όχι με ασφάλεια!

Αυτός – Μα... είχες καταδικαστεί σε δέκα χρόνια! Σε άφησαν ήδη ελεύθερη;

Αυτή – Απέδρασα.

Αυτός – Απέδρασες; Πώς;

Αυτή – Έσκαψα ένα πιστόλι από ψίχα ψωμιού, την άφησα να στεγνώσει και την άλειψα με βερνίκι για παπούτσια.

Αυτός – Ένα πιστόλι από ψίχα ψωμιού;

Αυτή – Ακριβώς.

Αυτός – Και... αυτό είναι εκείνο;

Διστάζει για μια στιγμή.

Αυτή – Ναι...

Κατεβάζει το όπλο, το ακουμπά στο τραπέζι και κάθεται. Εκείνος παίρνει το όπλο και το εξετάζει.

Αυτός – Μπράβο, είναι πολύ πετυχημένο...

Αυτή – Πήρα έναν δεσμοφύλακα όμηρο, δεν κατάλαβαν τίποτα... Πού είναι;

Αυτός – Ποια;

Αυτή – Μη με κοροϊδεύεις! Αυτή η σκύλα, με την οποία με απατάς...

Αυτός – Δεν ξέρω... Σήμερα δεν ήρθε...

Αυτή – Κάτι θα είχε υποψιαστεί.

Αυτός – Ναι, ίσως...

Αυτή – Κρίμα, θα μπορούσα να σας σκοτώσω και τους δυο με μία σφαίρα.

Αυτός – Με ένα πιστόλι από ψίχα ψωμιού;

Αυτή – Μα τι έχει παραπάνω από μένα; Τουλάχιστον πες το μου...

Αυτός – Δεν τη γνωρίζω.

Αυτή – Τι;

Αυτός – Αυτό που έχει παραπάνω από σένα είναι ότι εκείνη δεν τη γνωρίζω.

Αυτή – Είναι η ερωμένη σου, αλλά δεν τη γνωρίζεις;

Αυτός – Συναντιόμαστε εδώ κάθε μέρα. Κάθε φορά μου δίνει διαφορετικό όνομα. Επινόει έναν χαρακτήρα. Μου έχει τύχει μάλιστα να παριστάνει κι εσένα...

Αυτή – Αλλά τη γαμάς, έτσι κι αλλιώς;

Αυτός – Να τη γαμήσω, όπως το λες... αυτό θα σήμαινε ήδη να τη γνωρίσω λίγο παραπάνω.

Αυτή – Μην προσπαθείς να με μπερδέψεις. Είναι η ερωμένη σου ή όχι;

Αυτός – Δεν ξέρω... Ναι, υποθέτω... Μπορούμε να το πούμε κι έτσι.

Αυτή – Καημένε μου Πολ... Γιατί να κουράζεσαι να επινοείς τέτοιες ιστορίες; Αφού όλα αυτά είναι τόσο κοινότοπα...

Αυτός – Έχεις δίκιο... Όσο κι αν σκαλίζουμε το μυαλό μας... Ακόμη κι όταν λέμε ψέματα, όσα λέμε είναι πάντα πολύ κατώτερα απ' όσα θα θέλαμε να μπορέσουμε να εκφράσουμε. Ο λόγος είναι πάντα απογοητευτικός· γι' αυτό, κατά κανόνα, θα ήταν καλύτερα να μη μιλάμε σε κανέναν.

Αυτή – Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' όσα λες... Με ανησυχείς, Πολ. Αναρωτιέμαι αν δεν είσαι εσύ αυτός που θα 'πρεπε να κλείσουν μέσα.

Αυτός – Ναι, ίσως...

Εκείνη σηκώνεται.

Αυτή – Πάντως, αν τη δεις, θα της πεις ότι τη ψάχνω. Και ότι, ακόμη κι αν το πιστόλι μου είναι από ψίχα ψωμιού, αυτή τη φορά είναι γεμάτο με αληθινές σφαίρες.

Αυτός – Πού πας;

Αυτή – Να σου θυμίσω ότι είμαι φυγάς. Δεν μπορώ να μείνω εδώ.

Αυτός – Μπορώ να κάνω κάτι;

Αυτή – Έχεις λίγα χρήματα πάνω σου;

Αυτός – Ναι...

Αυτή – Δώσ' τα.

Ψάχνει στις τσέπες του και της δίνει μερικά χαρτονομίσματα.

Αυτός – Αυτά είναι όλα όσα έχω...

Αυτή – Μην ανησυχείς, θα στα επιστρέψω.

Αυτός – Δεν ανησυχώ για τα χρήματα... Θα ξαναβρεθούμε;

Αυτή – Ποιος ξέρει... Σε δέκα χρόνια, ίσως... Ή και λίγο παραπάνω, γιατί εδώ που τα λέμε, η μείωση ποινής για καλή διαγωγή δεν το βλέπω να παίζει.

Αυτός – Θα έρθω να σε δω, στο υπόσχομαι.

Αυτή – Στο επισκεπτήριο;

Αυτός – Όταν μιλάς με κάποιον, δεν είναι πάντα λίγο σαν επισκεπτήριο; Μιλάμε, λέμε ψέματα, κάνουμε πως καταλαβαίνουμε, κάνουμε πως πιστεύουμε ο ένας τον άλλον, και όταν τελειώσει η κουβέντα, ο καθένας επιστρέφει στη δική του εσωτερική φυλακή...

Αυτή – Είναι πάντα καλύτερο απ' το να μοιράζεσαι το ίδιο κελί και να έχεις μόνο έναν άνθρωπο να μιλάς.

Αυτός – Έχεις δίκιο... Τελικά, η φυλακή μοιάζει λίγο με τον γάμο.

Αυτή – Δεν είναι τυχαίο που μιλάμε για «οικογενειακό κύτταρο». Και εκεί συχνά είναι ισόβια. Ακόμα και με καλή διαγωγή.

Αυτός – Ιδίως με καλή διαγωγή.

Αυτή – Ναι... Υπάρχουν άνθρωποι που παντρεύονται στη φυλακή, αλλά παραδόξως, ποτέ με τον συγκρατούμενό τους.

Αυτός – Δέκα χρόνια... Εκμεταλλεύσου τα για να γράψεις ένα μυθιστόρημα...

Αυτή – Τι είδους μυθιστόρημα μπορεί άραγε να γράψει κανείς στη φυλακή;

Αυτός – Ένα μυθιστόρημα για την ελευθερία, υποθέτω.

Αυτή – Αυτό είναι... Θα το σκεφτώ.

Εκείνος την κοιτάζει να φεύγει. Εκείνη βγαίνει. Εκείνος εξετάζει το πιστόλι πάνω στο τραπέζι και ύστερα απευθύνεται στο κοινό.

Αυτός – Μάλλον τη γλίτωσα μια χαρά, έτσι δεν είναι;

Σκοτάδι.

Σκηνή 4

Εκείνη είναι καθισμένη στο τραπέζι της και σημειώνει πρόχειρα στο σημειωματάριό της. Εκείνος μπαίνει και κατευθύνεται προς το μέρος της.

Αυτός – Με συγχωρείτε... Εσείς είστε η σύζυγος του Ζαν-Λουί...; Δηλαδή... θέλω να πω... η χήρα του.

Εκείνη σηκώνει το βλέμμα προς το μέρος του.

Αυτή – Ποιος είστε;

Αυτός – Δυστυχώς δεν μπορώ να σας πω το όνομά μου. Να ξέρετε μόνο ότι ήμουν συνάδελφος του συζύγου σας.

Αυτή – Ο άντρας μου εργαζόταν στην Περιφέρεια, στο Τμήμα Αδειών Κυκλοφορίας.

Αυτός – Ναι, πράγματι, εκεί υποτίθεται ότι εργαζόμασταν και οι δύο.

Αυτή – Υποτίθεται;

Αυτός – Ήταν κάλυψη.

Αυτή – Κάλυψη; Δηλαδή ο άντρας μου...

Αυτός – Δεν μπορώ να σας πω τίποτα πιο συγκεκριμένο. Ήθελα απλώς να γνωρίζετε ότι ο σύζυγός σας δεν πέθανε τόσο ανόητα όσο νομίζετε.

Αυτή – Αλήθεια;

Αυτός – Ναι.

Αυτή – Σε κάθε περίπτωση, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να προσπαθείτε να με πείσετε για το αντίθετο.

Αυτός – Κυρία μου, ο σύζυγός σας πέθανε για τη Γαλλία.

Αυτή – Ο άντρας μου πέθανε από κεραυνό, προσπαθώντας να κλείσει μια ομπρέλα για να μην την πάρει ο αέρας.

Αυτός – Αυτή είναι πράγματι η επίσημη εκδοχή.

Αυτή – Δηλαδή θα μπορούσε να υπάρχει και άλλη εκδοχή;

Αυτός – Ο Ζαν-Λουί κεραυνοβολήθηκε, ναι, αλλά όχι εξαιτίας καταιγίδας.

Αυτή – Σας ακούω...

Αυτός – Χτυπήθηκε από μια δέσμη λείζερ που εκτοξεύτηκε από μαχητικό αεροσκάφος σε πολύ μεγάλο ύψος.

Αυτή – Από μαχητικό αεροσκάφος;

Αυτός – Αεροσκάφος που ανήκε σε ξένη δύναμη.

Αυτή – Μα... γιατί μια ξένη δύναμη να θέλει να εξοντώσει τον άντρα μου;

Αυτός – Επειδή ήταν ειδικός πράκτορας, όπως κι εγώ.

Αυτή – Δηλαδή μυστικός πράκτορας; Σαν τον Τζέιμς Μποντ...

Αυτός – Αν θέλετε, ναι...

Αυτή – Κι εγώ που νόμιζα πως ήμουν η χήρα ενός ασήμαντου μικροῦπαλλήλου.

Αυτός – Πιστέψτε με, αγαπητή κυρία, ο σύζυγός σας δεν ήταν ένας απλός υπάλληλος στο Τμήμα Αδειών Κυκλοφορίας. Πέθανε σε αποστολή, σαν ήρωας, υπερασπιζόμενος τη χώρα του.

Αυτή – Σε μια παραλία, στις Σεϋχέλλες;

Αυτός – Η Γαλλία έχει εχθρούς παντού. Ακόμη και στις Σεϋχέλλες.

Αυτή – Και γιατί μου τα λέτε όλα αυτά τώρα;

Αυτός – Για να τιμήσω τη μνήμη του... και για να απαλύνω λίγο τον πόνο σας, που ξέρω πως είναι τεράστιος. Ο σύζυγός σας δεν υπήρξε θύμα ενός ανόητου ατυχήματος. Έπεσε στο πεδίο της τιμής. Και αν δεν τιμήθηκε με παράσημο μετά θάνατον... Τι λέω; Αν δεν του έγιναν εθνικές κηδείες, αυτό έγινε για να διατηρηθεί η ανωνυμία του... και για να προστατευτείτε κι εσείς.

Αυτή – Πιστεύετε ότι βρίσκομαι σε κίνδυνο;

Αυτός – Δεν μπορώ να σας πω τίποτα περισσότερο. Αλλά αν αυτό σας καθησυχάζει, να ξέρετε ότι βρίσκεστε υπό μόνιμη αστυνομική προστασία, πολύ διακριτική αλλά εξαιρετικά αποτελεσματική.

Αυτή – Αυτό με καθησυχάζει πολύ, πράγματι.

Αυτός – Πρέπει να σας αφήσω τώρα.

Αυτή – Θα σας ξαναδώ;

Αυτός – Μην ανησυχείτε. Ακόμη κι αν δεν με βλέπετε, δεν θα βρίσκομαι ποτέ πολύ μακριά σας, έτοιμος να επέμβω στον παραμικρό κίνδυνο. Θα είμαι, κατά κάποιον τρόπο, ο φύλακας άγγελός σας.

Αυτή – Σας ευχαριστώ.

Αυτός – Καλή σας μέρα, αγαπητή κυρία.

Απομακρύνεται και πηγαίνει να καθίσει στο τραπέζι του, σαν να μη συνέβη τίποτα. Εκείνη τον παρατηρεί για λίγο, προβληματισμένη, πριν ξανασκύψει στο σημειωματάριό της.

Σκοτάδι.

Σκηνή 5

Μπαίνει, ψάχνει γύρω του με το βλέμμα, αλλά δεν τη βλέπει.

Αυτός – Να 'μαστε λοιπόν... Δεν είναι εδώ... Δεν έχω τον αριθμό του τηλεφώνου της και δεν ξέρω καν πώς λέγεται στ' αλήθεια... Σίγουρα όχι Βιρζινί. Ούτε Σεχραζάτ. *(Απευθύνεται στο κοινό)* Φαντάζομαι πως εδώ μέσα δεν τη γνωρίζει κανείς άλλος... Στα καφέ περνάει τόσος κόσμος. Κι εγώ ο ίδιος, αν έπρεπε να την περιγράψω, δεν θα ήξερα και πολλά να πω... Έχει όμορφα μάτια... Ένα ωραίο χαμόγελο... Έναν τρόπο να περπατάει, μόνο δικό της... Να περνάει το χέρι μέσα από τα μαλλιά της... Και αφήνει πίσω της ένα μυστηριώδες άρωμα... Λίγα πράγματα για ένα σκίτσο υπόπτου. Δεν είμαι σίγουρος ότι ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ θα πήγαινε πολύ μακριά μ' αυτά...

Τρελαίνομαι. Τι λέω; Δεν πρόκειται να προσλάβω ντετέκτιβ για να βρω μια άγνωστη που συνάντησα σ' ένα καφέ... ούτε να πάω στην αστυνομία να δηλώσω την ανησυχητική εξαφάνιση μιας «γειτόνισσας τραπεζίου» που δεν γνωρίζω καν. Και γιατί όχι να ενεργοποιήσω και το σχέδιο συναγερμού για απαγωγή;

Ή αλλιώς, μπορεί να έρχεται άλλη ώρα... Να της άλλαξαν το ωράριο και να ξεκινάει δουλειά λίγο αργότερα. Είναι τρελό. Πώς γίνεται κάποιος που δεν γνωρίζεις καν να σου λείπει τόσο; Ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι που γνωρίζεις, όταν λείπουν για λίγες μέρες, έχεις την αίσθηση πως εσύ είσαι αυτός που πήγε διακοπές.

Λοιπόν... Αν δεν τη ξαναδώ, ή αν αρχίσει να έρχεται μόνο πού και πού, θα πρέπει να της βρω μια αντικαταστάτρια. Έστω με μερική απασχόληση. Μια «περιστασιακή», ας πούμε. Για να μην πω μια προσωρινή. Άλλωστε, εκείνη ή κάποια άλλη. Αφού έτσι κι αλλιώς δεν τη γνωρίζω, δεν θα μου είναι και τόσο δύσκολο να της βρω μια σωσία.

Σαρώνει τον χώρο με το βλέμμα και σταματά σε μια γυναίκα, μάλλον προς το βάθος, έτσι ώστε να μην είναι σαφές σε ποια απευθύνεται.

Αυτός – Να, αυτή δεν είναι κι άσχημη... Δεν μπορούμε να πούμε ότι της μοιάζει πολύ, αλλά τέλος πάντων... Ναι, θα μπορούσε να κάνει τη δουλειά...

Σας ενοχλεί, κυρία μου, αν φαντασιωθώ λίγο πάνω σας, από πολύ μακριά; Μην ανησυχείτε... Κι εσείς, κύριε... Δεν πρόκειται ποτέ να σας απευθύνω τον λόγο. Θα φοβόμουν πολύ μήπως δεν σταθείτε στο ύψος των προσδοκιών μου. Κι εγώ των δικών σας, άλλωστε. Όχι, η σχέση μας θα μείνει απολύτως πλατωνική. Τι λέω; Εντελώς εικονική. Ποτέ ένα επίμονο βλέμμα, πόσο μάλλον άσεμνο. Τήρηση αποστάσεων ασφαλείας. Προληπτικά μέτρα. Υποχρεωτική φίμωση...

Δεν θα καταλάβετε καν ότι έχετε έναν κρυφό θαυμαστή. Συμφωνούμε; Πολύ ωραία, λοιπόν. Θα πάω να καθίσω εκεί πέρα και θα συνεχίσω να σας παρατηρώ διακριτικά με την άκρη του ματιού, φανταζόμενος διάφορα... Και όταν δεν θα είστε πια εδώ, θα σας σκέφτομαι πού και πού.

Πηγαίνει και κάθεται, βγάζει το σημειωματάριό του και αρχίζει να σημειώνει κάτι, ρίχνοντας κατά διαστήματα βλέμματα –πιο ή λιγότερο επίμονα– προς τη γυναίκα.

Σκοτάδι.

Σκηνή 6

Εκείνη μπαίνει και τον ψάχνει με το βλέμμα.

Αυτή – Δεν ήρθα χθες, για να μη φτάσει να θεωρήσει τις τυχαίες μας συναντήσεις, όσο τακτικές κι αν είναι, ως ένα καθημερινό ραντεβού. Για να καλλιεργήσω μέσα του αυτή την υπέροχη και επώδυνη αίσθηση της έλλειψης και, άρα, της εξάρτησης... Αλλά σήμερα, αυτός είναι που δεν είναι εδώ... Θα πρέπει να κουράστηκε από αυτή την καθαρά φανταστική περιπέτεια. *(Κοιτάζοντας προς το βάθος της αίθουσας, προς τη γυναίκα στην οποία είχε απευθυνθεί προηγουμένως ο άντρας)* Ή ίσως γνώρισε κάποια άλλη, που μέσα στην απόλυτη ένδεια της πραγματικότητάς της, του επιτρέπει τουλάχιστον να ικανοποιεί τις πιο μέτριες επιθυμίες του. Κρίμα. Αρχίζα να δένομαι, αλλά τέλος πάντων... Μπορεί άραγε να δημιουργηθεί μια ερωτική σχέση αποφεύγοντας πάση θυσία να γνωριστούμε; Ακόμη κι όταν λέμε ψέματα, αποκαλυπτόμαστε πάντα λίγο. Τελικά, ο χαρακτήρας που επινοούμε είναι πιο αποκαλυπτικός κι από εκείνον που είμαστε στ' αλήθεια.

Σίγουρα φοβήθηκε. Ή αλλιώς είναι απλώς διακοπές. Άρρωστος, ίσως. Ή και νεκρός. Άλλωστε, δεν μου χρωστά καμία εξήγηση. Ούτε κι εγώ σ' εκείνον. Είμαστε ένα ελεύθερο ζευγάρι. Δεν γνωρίζομαστε καν! Τέλος πάντων, θα ξανάρθω αύριο...

Ετοιμάζεται να φύγει, αλλά διακρίνει πάνω στο τραπέζι που συνήθως κάθεται εκείνος ένα σημειωματάριο.

Αυτή – Α, ξέχασε το σημειωματάριό του. *(Διστάζει)* Τι να κάνω; Να το πάρω; Και θα του το δώσω όταν τον δω. Ή να το αφήσω εδώ, για να μπορέσει να το βρει πιο εύκολα μόνος του; Θα το αφήσω... *(Ετοιμάζεται να φύγει)* Αλλά θα μπορούσα να ρίξω και μια ματιά μέσα... Όχι, δεν γίνεται, θα ήταν πολύ αδιάκριτο. Μπορεί να είναι το προσωπικό του ημερολόγιο ή κάτι τέτοιο... Ναι, αλλά αν το βρει κάποιος άλλος πριν από μένα και το πάρει... *(Παίρνει το σημειωματάριο)* Θα το πάρω τελικά... Σίγουρα του είναι πολύτιμο, αυτό το σημειωματάριο. Αλλά το υπόσχομαι: θα αντισταθώ στον πειρασμό να το διαβάσω...

Φεύγει.

Σκοτάδι.

Σκηνή 7

Εκείνη είναι καθισμένη στο συνηθισμένο της τραπέζι και σημειώνει πρόχειρα στο σημειωματάριό της. Εκείνος μπαίνει και κατευθύνεται προς το μέρος της.

Αυτός – Καλημέρα... Χρειάστηκε να λείπω για λίγες μέρες. Ελπίζω να μη σας έλειπα πολύ...

Εκείνη προσποιείται την έκπληξη.

Αυτή – Α, ναι...; Όχι, μην ανησυχείτε, ούτε κι εγώ ήμουν εδώ...

Αυτός – Σε κάθε περίπτωση, χαίρομαι που σας ξαναβλέπω.

Αυτή – Ναι...

Μια ελαφριά αμηχανία.

Αυτός – Συγγνώμη, σας αφήνω να δουλέψετε...

Αυτή – Όχι, όχι, δεν δουλεύω... Δηλαδή, ναι, αλλά... δυσκολεύομαι να το θεωρήσω πραγματική δουλειά...

Αυτός – Το γράψιμο...

Αυτή – Ναι...

Αυτός – Η έμπνευση...

Αυτή – Αν ξέραμε πού να τη βρούμε... δεν θα χανόταν τόσος χρόνος ψάχνοντάς την αλλού.

Αυτός – Η έμπνευση είναι σαν τον κεραυνό. Δεν ξέρεις ποτέ πού και πότε θα πέσει πάνω σου... Συγγνώμη, δεν ήθελα να ξυπνήσω επώδυνες αναμνήσεις...

Αυτή – Άρα βρίσκεστε σε έλλειψη έμπνευσης;

Αυτός – Προς το παρόν, εσείς είστε εκείνη που με εμπνέει.

Αυτή – Δεν ξέρετε τίποτα για μένα.

Αυτός – Ακριβώς γι' αυτό μπορώ να τα φανταστώ όλα. Μια άγνωστη είναι σαν λευκή σελίδα.

Αυτή – Μια ιστορία που μένει να γραφτεί... *(ελαφρώς αμήχανη)* Με την ευκαιρία... βρήκα αυτό.

Του δίνει το σημειωματάριο.

Αυτός – Α, ναι...

Αυτή – Είναι δικό σας, έτσι δεν είναι;

Αυτός – Το ανοίξατε;

Αυτή – Όχι! Για ποια με περνάτε;

Αυτός – Συγγνώμη...

Παίρνει το σημειωματάριο.

Αυτή – Το άνοιξα...

Αυτός – Φυσικά...

Αυτή – Μου κρατάτε κακία;

Αυτός – Πώς να αντισταθεί κανείς στον πειρασμό; Είναι λίγο σαν την ιστορία της Εύας και του χαμένου παραδείσου. Κανείς θα καταδικαζόταν για να μάθει.

Αυτή – Κι όταν μαθαίνεις, πάντα απογοητεύεσαι λίγο.

Αυτός – Συνειδητοποιείς ότι, επιλέγοντας τη γνώση, έχεις παραιτηθεί απ' ό,τι θαυμαστό μπορούσε να έχει το άγνωστο.

Αυτή – Ναι... Αλλά το μήλο μπορεί να είναι κι αυτό μια παγίδα.

Αυτός – Άρα θα ήσασταν η Χιονάτη.

Αυτός – Κι αν αυτό το σημειωματάριο το είχατε αφήσει εκεί επίτηδες, ώστε να το βρω εγώ...

Αυτός – Είναι μια πιθανότητα...

Αυτή – Άρα, ό,τι είναι γραμμένο σ' αυτό το σημειωματάριο ίσως να είναι ακόμη μια ψευδαίσθηση. Μια επινόηση για να κρύψετε τη δική σας πραγματικότητα. Αν έχετε κάποια...

Αυτός – Όπως και να 'χει, δεν είμαστε πια ίσοι. Εσείς ξέρετε τι υπάρχει στο δικό μου σημειωματάριο, εγώ δεν ξέρω τι υπάρχει στο δικό σας.

Αυτή – Είναι αλήθεια. *(Του δίνει το σημειωματάριό της)* Ορίστε...

Εκείνος παίρνει το σημειωματάριο.

Αυτός – Θα μπορούσατε επίσης να τα έχετε επινοήσει όλα.

Αυτή – Τότε θα ήμασταν ξανά ίσοι.

Ανοίγει το σημειωματάριο, ρίχνει μια ματιά και ύστερα την κοιτάζει με ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Σκοτάδι.

Σκηνή 8

Ο άντρας είναι καθισμένος στο τραπέζι του. Γράφει στο σημειωματάριό του. Εκείνη μπαίνει και του μιλά.

Αυτή – Λοιπόν, αυτό το μυθιστόρημα, προχωράει;

Αυτός – Είναι σχεδόν έτοιμο... Λείπει μόνο ο τίτλος...

Αυτή – Είναι καμιά φορά το πιο δύσκολο να βρεθεί.

Αυτός – Ναι... Λίγο σαν το όνομα ενός παιδιού.

Αυτή – Αλλά το μυθιστόρημα που γράψατε, το περιεχόμενό του το ξέρετε ήδη. Αρκεί να βρεθεί ένας τίτλος που να του ταιριάζει. Ένα παιδί, πρέπει να του διαλέξεις όνομα ενώ δεν το γνωρίζεις ακόμη.

Αυτός – Με τον κίνδυνο να προβάλλεις πάνω του μια εικόνα που δεν θα του ταιριάζει.

Αυτή – Θα έπρεπε να αφήνουμε τα παιδιά να διαλέγουν μόνα τους το όνομά τους.

Αυτός – Ναι... Αλλά σε ποια ηλικία;

Αυτή – Δεν ξέρω.

Αυτός – Ή αλλιώς, θα έπρεπε να μπορούμε να αλλάζουμε όνομα πολλές φορές στη διάρκεια της ζωής μας.

Αυτή – Κυρίως, θα έπρεπε να έχουμε το δικαίωμα να αλλάζουμε ζωή πολλές φορές μέσα στη ζωή μας... Και για τι μιλάει αυτό το μυθιστόρημα;

Αυτός – Είναι η ιστορία ενός άντρα που συναντά κάθε μέρα μια όμορφη άγνωστη σ' ένα καφέ. Θα ήθελε πολύ να της μιλήσει, αλλά...

Αυτή – Αν της απευθύνει τον λόγο, εκείνη θα χάσει όλο της το μυστήριο και, άρα, ένα μεγάλο μέρος της γοητείας της...

Αυτός – Από την άλλη... αν δεν πάει προς το μέρος της, θα χάσει μια όμορφη ιστορία και θα τη χάσει για πάντα.

Αυτή – Άρα διστάζει... Και πώς τη λένε; Την όμορφη άγνωστή σας...

Αυτός – Όπως και με τον τίτλο, δεν της έχω δώσει ακόμη όνομα... Κι εσείς, το θεατρικό σας;

Αυτή – Είναι ακόμη νωρίς για να μιλήσουμε γι' αυτό...

Αυτός – Καταλαβαίνω... Διαβάσατε την εφημερίδα;

Αυτή – Όχι, όχι ακόμη... Έχει τίποτα ενδιαφέρον;

Αυτός – Ως συγγραφέας, με ενδιαφέρουν κυρίως τα αστυνομικά νέα... Συνήθως σ' αυτή τη στήλη η Ανθρωπότητα αποκαλύπτει το χειρότερό της και, πιο σπάνια, το καλύτερό της.

Αυτή – Οι μικρές ιστορίες είναι συχνά πιο συναρπαστικές από τη μεγάλη.

Αυτός – Η εφημερίδα είναι στο καφέ ό,τι είναι η Βίβλος στην εκκλησία. Άλλωστε, η Βίβλος δεν ήταν ίσως στην αρχή παρά ένα συνονθύλευμα από αστυνομικά γεγονότα, που σιγά σιγά μεταμορφώθηκαν και εξωραϊστήκαν για να γίνουν μύθοι.

Αυτή – Και λοιπόν; Η «ψαριά» ήταν καλή σήμερα το πρωί;

Παίρνει μια εφημερίδα από το τραπέζι και της δείχνει ένα άρθρο.

Αυτός – Να, τυχαία... μια γυναίκα, φυλακισμένη για απόπειρα δολοφονίας του συζύγου της, δραπετεύει απειλώντας τους δεσμοφύλακές της με ένα ψεύτικο πιστόλι...

Αυτή – Α, ναι... Ένας καλός συγγραφέας θα μπορούσε να το κάνει μυθιστόρημα.

Αυτός – Ή θεατρικό έργο.

Εκείνη παίρνει την εφημερίδα και του δείχνει ένα άλλο άρθρο.

Αυτή – Να κι ένα άλλο που θα μπορούσε να σας ενδιαφέρει: ο φιλήσυχος υπάλληλος του Τμήματος Αδειών Κυκλοφορίας ήταν στην πραγματικότητα πράκτορας της DST, των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών.

Αυτός – Η πραγματικότητα συχνά ξεπερνά τη μυθοπλασία.

Αυτή – Δεν σας αποσπώ άλλο από τη συγγραφική σας δουλειά... Δεν θα ήθελα εξαιτίας μου οι αναγνώστες σας να στερηθούν ένα αριστούργημα.

Πηγαίνει και κάθεται. Και οι δυο τους αρχίζουν να γράφουν στα σημειωματάρια τους.

Σκοτάδι.

Σκηνή 9

Εκείνη είναι καθισμένη στο τραπέζι της. Εκείνος μπαίνει και της δίνει ένα βιβλίο.

Αυτός – Ορίστε, είναι για εσάς...

Αυτή – Τι είναι;

Αυτός – Το πρώτο μου μυθιστόρημα.

Εκείνη παίρνει το βιβλίο και κοιτάζει το εξώφυλλο.

Αυτή – Τελικά βρήκατε τον τίτλο.

Αυτός – Τι γνώμη έχετε;

Αυτή – Προκαταρκτικά... Είναι ένας τίτλος διεγερτικός...

Αυτός – Είναι η ιστορία μιας συνάντησης.

Αυτή – Κάθε συνάντηση έχει τον ρυθμό μιας ερωτικής πράξης.

Αυτός – Υπάρχουν τα προκαταρκτικά, κατά τη διάρκεια των οποίων φανταζόμαστε και εξερευνούμε σιωπηλά...

Αυτή – Όσο το δυνατόν περισσότερο.

Αυτός – Κι έπειτα έρχεται εκείνη η σύντομη στιγμή όπου ξεκινάμε επιτέλους τη συζήτηση, για να διεισδύσουμε στην οικειότητα του άλλου.

Αυτή – Ακολουθούμενη από εκείνη τη μακρόσυρτη στιγμή πληρότητας και πλήξης, με μια ελαφριά απογοήτευση που προσπαθούμε να κρύψουμε πίσω από ασήμαντη φλυαρία...

Αυτός – Περιμένοντας ώσπου, με τη λήθη, να επιστρέψει η επιθυμία να εξερευνήσουμε το άγνωστο.

Αυτή – Και να μπορέσουν αυτή τη φορά τα προκαταρκτικά να διαρκέσουν μια αιωνιότητα... Ευχαριστώ για το βιβλίο.

Αυτός – Κατά κάποιον τρόπο, χάρη σε εσάς το έγραψα...

Αυτή – Μιλάει για μένα;

Αυτός – Για εσάς... για εμάς...

Αυτή – Εμάς;

Αυτός – Κυρίως για μένα. Κι εσείς, αυτό το θεατρικό, πώς πάει;

Αυτή – Τελείωσε.

Αυτός – Θα μπορούσα να το δω...;

Αυτή – Δεν νομίζω.

Αυτός – Γιατί;

Αυτή – Γιατί μόλις το παίξαμε.

Χαμογελούν ο ένας στον άλλον.

Σκοτάδι.

Σκηνή 10

Ο άντρας και η γυναίκα είναι καθισμένοι στο κέντρο, στο ίδιο τραπέζι, πάνω στο οποίο υπάρχουν πάντα μερικές εφημερίδες. Πίνουν καφέ, χωρίς να μιλούν και χωρίς να κοιτάζονται. Ο καθένας παίρνει μια εφημερίδα και τη ξεφυλλίζει. Εκείνος αφήνει πρώτος τη δική του και καρφώνει το βλέμμα σε κάποιον στο βάθος της αίθουσας.

Αυτός – Πρόσεξες εκείνο το κορίτσι, εκεί πίσω;

Εκείνη αφήνει την εφημερίδα της και κοιτάζει προς την ίδια κατεύθυνση.

Αυτή – Ποιο κορίτσι;

Αυτός – Είναι πάντα εδώ την ίδια ώρα με μας, σ' αυτό το καφέ. Ακριβώς την ίδια ώρα. Πάντα καθισμένη στο ίδιο τραπέζι.

Αυτή – Και λοιπόν;

Αυτός – Τίποτα... Αναρωτιέμαι ποια μπορεί να είναι...

Αυτή – Τι εννοείς, ποια μπορεί να είναι...;

Αυτός – Δεν ξέρω... πώς τη λένε... τι κάνει στη ζωή της...

Αυτή – Πήγαινε να τη ρωτήσεις.

Αυτός – Δεν ξέρω τι μπορεί να γράφει σ' εκείνο το μικρό της σημειωματάριο.

Αυτή – Μπορεί να είναι μια λίστα για ψώνια...

Αυτός – Ναι, γίνεται κι αυτό.

Αυτή – Μπατονέτες, χαρτομάντιλα, χαρτί υγείας, σερβιέτες...

Αυτός – Σκεφτόμουν κάτι πιο μυθιστορηματικό...

Αυτή – Σε ενδιαφέρει τόσο πολύ;

Αυτός – Εκείνη συγκεκριμένα; Όχι... Είναι απλώς περιέργεια. Παρατηρώ τους ανθρώπους. Προσπαθώ να φαντάζομαι τη ζωή τους...

Πάυση.

Αυτή – Έτσι γνωριστήκαμε κι εμείς, θυμάσαι;

Αυτός – Ναι. Όταν ήσουν ακόμη για μένα μια άγνωστη...

Αυτή – Ήταν σ' ένα καφέ.

Αυτός – Σ' αυτό το καφέ.

Αυτή – Μου φαίνεται σαν να ήταν χθες.

Αυτός – Ήσουν καθισμένη σ’ εκείνο το τραπέζι.

Αυτή – Ήρθες προς το μέρος μου και μου είπες... ότι είχες βρει ένα σκουλαρίκι.

Παύση.

Αυτός – Το έχω ακόμη.

Αυτή – Τι;

Βγάζει κάτι από την τσέπη του και της το δείχνει.

Αυτός – Το σκουλαρίκι.

Αυτή – Και το χρησιμοποιείς ακόμη πού και πού;

Αυτός – Όχι...

Αυτή – Είναι όμορφο.

Αυτός – Δεν θα μάθω ποτέ σε ποια ανήκει. Κάπου σ’ αυτή τη γη υπάρχει ένα κορίτσι που κυκλοφορεί με το άλλο. Ένα κορίτσι που δεν θα γνωρίσω ποτέ. Εκείνο το κορίτσι, ίσως...

Παύση.

Αυτή – Ήταν δικό μου.

Αυτός – Συγγνώμη;

Αυτή – Αυτό το σκουλαρίκι, ήταν δικό μου.

Αυτός – Δεν σε πιστεύω.

Βγάζει από την τσέπη της κάτι και του το δείχνει.

Αυτή – Ορίστε, έχω ακόμη το άλλο πάνω μου.

Αυτός – Και γιατί δεν μου το είπες τότε;

Αυτή – Για να μπορέσεις να συνεχίσεις να ψάχνεις, υποθέτω.

Της δίνει το σκουλαρίκι που κρατά στο χέρι του.

Αυτός – Ορίστε λοιπόν, στο δίνω...

Αυτή – Ευχαριστώ.

Ελαφριά αμηχανία.

Αυτός – Δεν τα φοράς;

Εκείνη φορά και τα δύο σκουλαρίκια. Εκείνος την κοιτάζει και χαμογελά.

Αυτός – Δεν είναι... εντελώς ίδια.

Αυτή – Όχι, δεν κατάφερα ποτέ να βρω ακριβώς τα ίδια.

Αυτός – Σου πάνε πολύ πάντως...

Κοιτάζονται.

Αυτή – Με συγχωρείτε, αλλά...

Αυτός – Ναι;

Αυτή – Συναντιόμαστε κάθε μέρα σ' αυτό το καφέ και δεν έχουμε μιλήσει ποτέ στ' αλήθεια... Θα μπορούσαμε να γνωριστούμε...

Της πιάνει το χέρι.

Αυτός – Προτιμώ να κρατήσετε ακόμη λίγο το μερίδιό σας στο μυστήριο.

Τα χείλη τους πλησιάζουν για ένα φιλί.

Σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ

Πληροφορίες για τον συγγραφέα

Γεννημένος το 1955 στο Auvers-sur-Oise της Γαλλίας, ο Ζαν-Πιερ Μαρτίνεζ συμμετείχε ως ντράμερ σε διάφορα ροκ συγκροτήματα προτού ασχοληθεί με τη σημειωτική της διαφήμισης. Στη συνέχεια ξεκίνησε τη συγγραφική του καριέρα γράφοντας αρχικά τηλεοπτικά σενάρια, για να στραφεί τελικά στο θέατρο και να συγγράψει τα πρώτα του θεατρικά έργα. Έχει γράψει περίπου εκατό σενάρια για την τηλεόραση και ισάριθμα θεατρικά έργα, μερικά από τα οποία θεωρούνται ήδη κλασικά (Friday the 13th, Strip Poker). Είναι ένας από τους πλέον παραγωγικούς σύγχρονους θεατρικούς συγγραφείς στη Γαλλία και σε άλλες γαλλόφωνες χώρες. Πολλά από τα έργα του διατίθενται και στα ισπανικά και στα αγγλικά, ενώ θεατρικές παραστάσεις αυτών έχουν ανέβει στις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Λατινική Αμερική.

Ερασιτεχνικές και επαγγελματικές θεατρικές ομάδες που ενδιαφέρονται για κείμενα παραστάσεων μπορούν να κατεβάσουν τα έργα του Jean-Pierre Martinez δωρεάν από την ιστοσελίδα του La Comédiathèque (<https://comediatheque.net/>).

Αυτό το κείμενο προστατεύεται από τους νόμους περί πνευματικών δικαιωμάτων. Η ποινική παραβίαση των πνευματικών δικαιωμάτων θα διερευνηθεί και μπορεί να οδηγήσει σε μέγιστη ποινή φυλάκισης έως 3 έτη και πρόστιμο της τάξης των 300.000 Ευρώ.

Avignon – January 2026

© La Comédiathèque

<https://comediatheque.net/>

Κείμενο διαθέσιμο για δωρεάν λήψη